

ἐκφράσωμεν ἀπλῶς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ δημοσιευομένου διηγήματός του, τὴν ἡμετέραν ἐκτίμησιν. Εἶνε ἄληθές ὅτι ὁ διηγηματογράφος δὲν εἶνε καθ' ὅλα ἐφάμιλλος τοῦ ποιητοῦ. Ἐξαίρεσει σκηνῶν τινῶν ἐπιτυχῶν καὶ περιγραφῶν ἀπηκριβωμένων ἢ γλαφυρῶν, τὸ διηγηματικὸν αὐτοῦ *bagage* δὲν εἶνε πολὺ βαρὺ. Τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἰδίως διηγήματα ἐκρίθησαν λίαν ἀσθενῆ. Ἀλλ' ὁ κ. Δροσίνης ἔχει τὸ μέγα προσὸν νὰ εἶνε προσιτὸς εἰς πάντας, νὰ εἶνε δημοτικός. Ἀν δὲ κρίνωμεν ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντος μέρους τοῦ «Βοτανικοῦ τῆς Ἀγάπης», πρόκειται ἤδη νὰ λάβῃ *sa revanche* διὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀδυναμίας, καὶ παρὰ τῇ γνώμῃ τῶν *connaisseurs*, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ὁ Μυσσέ.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΕΙΡΗΝ

Αἱ νεφέλαι, διερχόμεναι, ἔριπτον τὴν σκιάν των ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων. Ἡ χ' ὅη ἔστιλθεν ἐκ τῆς πρωϊνῆς δροσού, ἐν μέσῳ γιγαντιαίων πευκῶν.

Ἐπὶ τῆς χλόης ἔκειτο, μέλας καὶ πένθιμος, γηραλέος κορμὸς δένδρου, οὗ τὰ κοιλώματα ἐπληροῦν σάροι καὶ πολυπόδια. Ὁ γίγας, κεκαλυμμένος ὑπὸ βρύου, ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ παμμέγεθες αὐτοῦ σῶμα.

Πρὸ τοῦ κορμοῦ ἴστατο, γονυπετής, χαρίεσσα νεάνις, χύνουσα ἐν μικρῷ κυπέλλῳ, γάλα ἐκ στήλθοντος ἀγγείου. Τέσσαρες μικροὶ ποιμενικοὶ κύνες, οὐλότριχες ὡς ἀρκτιδία, ἐξῆλθον τοῦ κοιλώματος τοῦ δένδρου καὶ ἐραφίσθησαν ἐπὶ τοῦ προσφερθέντος αὐτοῖς προγεύματος, ὑλακτοῦντες καὶ κινεῦντες εὐθύμως τὴν οὐράν. Ἡ νεάνις ἐγέλασε θαρυδαδῶς, ἡγέρθη, καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἐθεώρησε τοὺς πειναλέους αὐτῆς φίλους.

Ἡ βοστρυχώδης καὶ πλευσία αὐτῆς κόμη ἐπιπτεν—γροσῇ βροχῇ—περὶ τὸ λεπτὸν καὶ ὡσείδες αὐτῆς πρόσωπον. Αὐθαδὲς τι νῆμα βρύου, ἐμπεπλεγμένον ἐν αὐτῇ, ἔστιλθεν ὡς ἀδάμας... Αἱ βλεφαρίδες αὐτῆς ἦσαν δατεῖαι καὶ μέλαιναι· γλαυκοὶ καὶ ἀνήσυχοι οἱ ὀφθαλμοί...

Ἡ κόρη ἐπεθύμει νὰ θωπεύσῃ τὸν ἕνα τῶν κυνῶν, καὶ νὰ χάσῃ τοὺς λευκοὺς αὐτῆς δακτύλους εἰς τὸ μαλακόν του τρίχωμα. Ἀλλὰ, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, οἱ μικροὶ δαίμονες δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ τοὺς συλλάβῃ, καὶ ὑλάκτουν πηδῶντες περὶ αὐτήν...

— Δὲν εἶσθε πολὺ εὐγνώμονες, μικροὶ μου φίλοι — εἶπε, μειδιώσα. — Ἀφ' οὗ εἶσθε τότον πικρεῖς, ἔπρεπε νὰ ἦσθε καὶ ὀλιγώτερον ζωηροὶ, κατεργαρήδες!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀπήγγειλε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς, καὶ αἱ ὑλακαὶ ἐδιπλασιάσθησαν, ἐνῶ τὸ μειδίωμα αὐτῆς, ὅμοιον πρὸς τὸν ἦχον σταγόνων καταπιπτουσῶν ἐντὸς μεταλλίνου κυπέλλου, ἀντήχει ἡδονικόν, ἀκαταμάχητον.

Ἐξῆτησεν ἔπειτα, μακρύτερον, ὀλίγην οἰάν, ἐστηρίχθη ἐπὶ γιγαντιαίας φηγοῦ, καὶ ἤρξατο ἐκβάλλουσα, διὰ φωνῆς ὡσεὶ αὐλοῦ, λαρυγγισμοῦ, τερτίσματ' α, γριλλισμοῦ, τὸσον ἐντέχνους ὥστε τὰ πτηνὰ τὴν ἐπλησίασαν ἀναποκρινόμενα εἰς αὐτήν.

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐστάθη ἀπέναντι ἐπὶ τινος κλάδου· ὁσάκις δὲ αὕτη ἐτελείωνε φράσιν τινὰ ἢ ἦχον, τὸ πτηνὸν ἐπίπιζε καὶ ἐκίνει τὴν μικρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡσεὶ λέγον. — «Δὲν ψάλλει ὡς ἄγγελος;»

Εἶτα δὲ εἰσώπα καὶ τὴν ἤκουε, παρατηρῶν αὐτήν ὅτε μὲν διὰ τοῦ ἐνός, ὅτε δὲ διὰ τοῦ ἐτέρου ὀφθαλμοῦ.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἰσως ἡ νεάνις ἐσκόπευέ πως νὰ ἦ θελκτική, ὡς ἐνόμισεν ἀνθρωπὸς τις ὅστις, ὄρθιος ὑπὸ πεύκην τινὰ, παρετήρει τὴν σκηνὴν αὐτήν.

Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καὶ εἶχεν εὐρεῖς τοὺς ὤμους. Αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἐνέφαινον δύναμιν καὶ ἡρεμίαν. Πυκνὴ καὶ μέλαινα κόμη ἔστεφε τὸ πρόεχον μέτωπόν του, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐσπινθηροδόλου ὀφθαλμοὶ πλήρεις πυρός. Ἡ ρίς ἦτο εὐρεῖα καὶ εὐθεῖα, οἱ δὲ ρῶθωνες ἡνοικοκλείοντο συχνάκις.

Ὁρᾶία καὶ μέλαινα γενεὶάς περιέβαλλε τὸ ἐπιλοιπὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Δὲν ἐγέλασε μὲν ἰδὼν τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην εἰκόνα, ἀλλὰ παρετήρησεν αὐτὴν τοὺς βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους, χωρὶς κἄν νὰ κινήσῃ τὰ βλέφαρα. Ἐφαίνετο ὡσεὶ συγκρατῶν καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν, ὅπως μὴ διαλύσῃ τὴν γοητείαν.

Αἶφνης πνοὴ ἀνέμου διῆλθεν, ὡς στεναγμὸς, ἀνάμεσον τοῦ δάσους. Ἡ νεάνις ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν.

Ἡ κόρη ἔκαμε νεῦμα ἐκπλήξεως, αἰφνίδιον δὲ θελκτικὸν ἐρυθρῆμα διεχύθη ἀνὰ τὸ λευκὸν καὶ λεπτοφυὲς αὐτῆς πρόσωπον. Ἐφάνη μάλιστα ὡσεὶ θέλουσα νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἴστατο ἤδη πρὸ αὐτῆς, καὶ δόσας θωπευτικὴν ἁρμονίαν εἰς τὴν βαρεῖαν αὐτοῦ φωνήν, τῇ εἶπεν:

— ὦ! σᾶς παρακαλῶ! μὴ φύγετε! Δὲν ἔκαμα εἰμὴ ὅ,τι ἔκαμον καὶ τὰ δένδρα· ἠκούομεν. Μὰ ἡ νύμφη τῶν δασῶν δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο εἰς τοὺς ἀπλοὺς θνητούς;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι ἡ νύμφη τῶν δασῶν — ἀπήντησεν ἡ κόρη. — Ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἦμαι, ἐάν ἦτο δυνατόν.

— Διατὶ τάχα δὲν εἶσθε;

— Διότι εἶμαι παρθένος τῆς θαλάσσης· ἐγεννήθη ἐπὶ τῶν ὁδῶν.

— Τότε εἶσθε σειρὴν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως;

— Δὲν μοι φαίνεται, διότι ὑμεῖς δὲν μιμεῖσθε τὸν Ὀδυσσεά.

— Εἶμαι, ἴσως, μᾶλλον ἀπρόσεκτος ἢ ἐκεῖνος.

— Ὅχι, ἀλλὰ ἡρωϊκώτερος. Ὅταν τις διατάττῃ νὰ τὸν δέσῃ, δὲν δικαιούται νὰ θεωρῇται ὡς ἥρως.

— Θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον παρὰ νὰ νὰ ρίπτηται τις εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ κινδύνου καὶ νὰ γαθῇ ἐν αὐτῷ!

— Ἐδῶ ὅμως οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος· εἰμεθα ἐπὶ τῆς στερεᾶς γῆς,

— Τίς οἶδε; Εἰς τὰ δάση χάνεται τις καὶ δὲν ἀνεύρισκεται τὴν ὁδὸν του.

— Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐνίοτε ἀποπλανᾶται τις σκοπίμως!

Εἶπεν ἡ νεάνις, πονηρῶς μειδιώσα. — Ἀλλὰ τίς εἶσθε λοιπὸν ὑμεῖς, ἡρωῖκε Ὀδυσσεῦ; Δὲν σᾶς παρουσίασαν ἀκόμη πρός ἐμέ. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς ἐκλάβω διὰ κανὲν δένδρον; Τότε, χαίρετε!

Καί, κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἡθέλησε ν' ἀπέλθῃ.

— Ὅχι — εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ σοβαρότητος — δὲν εἶμαι φηγὸς οὔτε πίτυς, οὐδ' ἀργοναύτης· ἤμην δὲ ἐτοιμος νὰ παρουσιασθῶ καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς σειρῆνος διὰ τινὰς ἰδικούς μου λόγους.

— Διὰ τινὰς λόγους! Ὀνομάζομαι Μαρίνα.

— Μαρίνα; τί ὠραῖον ὄνομα διὰ παρθένον τῆς θαλάσσης!

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀνομάζομαι εὕτω.

— Ἐγὼ δὲ ὀνομάζομαι Ἀρνόλδος, καὶ εἶμαι φίλος τῆς ὠραίας φύσεως.

— Αὐτὸ θὰ εἰπῇ — ἡ Μαρίνα ἐγένετο καταπόρφυρος — ὅτι εἶσθε ὁ μέγας καλλιτέχνης μας, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐπεθύμουν νὰ συναντήσω;

— Δύναμαι νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐπισκεφθῇτε τὸ ἐργαστήριόν μου.

— Αἱ σειρῆνες δὲν πηγαίνουσιν εἰς τῶν θνητῶν τὰς κατοικίας.

— Τίς οἶδεν; ἂν τὰς παρακαλέσῃ τις...

— Ἀλλ' αἱ σειρῆνες δὲν ἔχουσι καρδίαν, καὶ δὲν συγκινοῦνται.

— Δέχονται ὅμως λατρείαν καὶ θυμίαμα.

— Ἰσως!

Ἡ Μαρίνα ἐχαίρετις χαριέντως, καὶ ἔφυγεν ὡς δορκάς.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Ἀρνόλδος ἦτο εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ. Ἐξῶθεν ἤκούετο ἀντηχοῦσα ἡ σφύρα καὶ ἡ σμίλη. Τὰ τέμματα τοῦ μαρμάσου ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον ἐν τῷ εὐρεῖ περιαυλαίῳ. Πανταχοῦ ἦτο λεπτοτάτη, λεπτή κόμην.

Ὁ καλλιτέχνης ἦτο ἔνδον, ἐν τῷ ἱερῷ του, καὶ ἐθεᾶτο βρύσιν τινὰ, ἣν εἶχεν ἀρχίσει. Τὸ ὕδωρ θ' ἀνέβλυζεν ἐκ τινος.

βράχου, πρὸ τοῦ ὁποῖου νύμφη τις γονυκλινῆς συνέλεγε τὸ ρεῖθρον ἐντὸς πλατέος φύλλου.

Ἦτο θαυμάσιον πλάσμα ἡ νύμφη ἐκείνη, πλήρης ἑλαστικότητος εἰς τὰς κινήσεις της, καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένη διὰ τῆς πλουσίας αὐτῆς κόμης.

Ἡ στάσις της ἐνέβαινε συγκινητικὴν μέριμναν ὥστε νὰ ἐλυπεῖτο διὰ τὸ ὕδωρ ὅπερ τῇ διέφευγεν.

Αἶφνης ὁ γλύπτης ἐκτύπησεν ἀσπλάγχχνως τὸν γύψον διὰ τῆς σφύρας, ἔθραυσε τὸ ἄγαλμα, διεσκόρπισε τὰ τεμάχια, καὶ ἤρξατο νέον τι.

Δὲν εἶχε παρατηρήσει, ὅτι νεανίς τις εἶχεν εἰσέλθει, τὸσον παραδόξως ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν θραυσθεῖσαν νύμφην, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι τῇ εἶχε χρησιμεύσει ὡς πρότυπον.

Τὸ ὕψηλόν αὐτῆς ἀνάστημα ἦτο χάριεν ἅμα καὶ κομψόν.

Ἡ κόμη της, ἀποκλίνουσα πρὸς τὸ καστανόχρουν, κατήρχετο εἰς δύο πλεξίδας σχεδὸν μέχρι τῶν ποδῶν αὐτῆς· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της, οἱ λάμποντες ὡς οἱ τῆς δορκάδος, προσηλθόντο μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ καλλιτέχνου. Ἐπὶ τινι μάλιστα στιγμῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείναι ἐπληρώθησαν θαυράδων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ χεῖλη της ἠνοίγοντο, ὅπως καλέτωσι τὸν γλύπτην, ἀλλ' ἐσιώπων. Τέλος ὁ Ἀρνόλδος ἐστράφη καὶ τὴν εἶδεν.

— Λεῖα! εἶπεν, ὡς ἀρυπνιζόμενος, Λεῖα! σὺ ἐδῶ, καὶ μόνη;

— Ἡ μητέρα μου ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ καὶ τι διὰ τὸ σπιτί, Ἀρνόλδε, καὶ ἐσκέθην ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ περάσωμεν μίαν ὥραν μαζύ.

— Εἶναι λοιπὸν μία ὥρα ποῦ εἶσαι ἐδῶ;

Τὰ χεῖλη τῆς Λεῖας ὑπεμειδίασαν, τρέμοντα ὀλίγον.

— Σχεδόν! εἶπεν.

— Ὁ Ἀρνόλδος εὐρέθη εἰς ἀμηχανίαν.

— Ἐκπλήττεσαι διότι κατέστρεψα τὸ ἔργον μου. Ἀλλ' ἔχω μίαν ὥραιότεραν ἰδέαν, νέαν καὶ λαμπράν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον με λυπεῖ, εἶναι ὅτι ἡ θελκτικὴ μνηστὴ μου ἔχασε τὸσον καιρὸν.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Λεῖα, δὲν ἔχασα τὸν καιρὸν μου... ἤμην πλησίον σου!...

— Ὁ Ἀρνόλδος τὴν ἔλαβε μετ' ἀγάπης εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Εἶσαι ἄγγελος, τῇ εἶπε, καὶ δὲν σοῦ ἀξίζω.

Ἡ Λεῖα διεῖδε νέφος τι καλύψαν πρὸς στιγμὴν τὸ μέτωπον τοῦ Ἀρνόλδου.

— Τί θὰ βάλῃς λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν μου; τὸν ἠρώτησε.

— Μίαν σειρῆνα, ἡ ὁποία τραγουδεῖ! Ναί! θὰ τραγουδῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίσῃ τις ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν της διὰ μέσου τοῦ μορμουρισμοῦ τοῦ ὕδατος.

— Εἶς λοιπὸν χαμμίαν τοιαύτην;

— Ναι, εἶπεν ὁ Ἀρνόλδος περισκεπτός, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀνήσυχον τῆς νεανίδος βλέμμα. Εἶδα μίαν σειρῆνα καὶ τὴν ἐνθυμούμαι ἐκ μνήμης.

— Καὶ ποία ἦτο;

— Δὲν εἰσέβρω.

— Ἀ! ἤμην ἐτοιμὴ ν' ἀρχίσω νὰ ζηλεύω τὴν σειρῆνα σου... Τί θὰ ἡδύνατο μία πτωχὴ νύμφη κατὰ μιᾶς τοιαύτης δυνάμεως;

Κατ' ἐκεῖνο τὸ μεταξὺ εἶχεν εἰσέλθει ἡ μήτηρ τῆς Λεῖας, καὶ περετῆρε μετὰ ταραχῆς καὶ ἐκπλήξεως τὸ καταστραφέν ἔργον.

— Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ τὴν βάλλῃς κατὰ μέρος.

Ἀρνόλδε, τῇ εἶπεν. Ὡς μοῦ ἔκαμνε μεγάλῃ εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω ἐν ὧν ζωὴ τὴν κόρην μου μεταβεβλημένην εἰς νύμφην.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ἀρνόλδος, ἀλλὰ δὲν εἶχον ἄρκετον πηλὸν πρόχειρον, καὶ ἡμεῖς οἱ καλλιτέχναι εἴμεθα μισητοὶ ἄνθρωποι: Ὅστις ὀρεῖται τὰ πάντα διὰ μίαν ἰδέαν.

— Τὰ πάντα; ἠρώτησεν ἡ Λεῖα.

Ἡ φωνὴ της ἐξέφραζεν ἄγωνίαν... ἀλλ' ὁ Ἀρνόλδος δὲν περετῆρησε, δὲν ἐνόησε.

— Τὰ πάντα! ἐπανελάβεν, ἐξετάζων τὸ ἔργον του.

— Ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μας;

— Καὶ αὐτὴν ἴσως! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος.

Καὶ τὸν ἤκουσεν ἡ Λεῖα, καίτοι εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θύραν.

Αὐτὸς δὲ δὲν ἀνῆγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰργάσθη μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος.

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἡ Μαρῖνα ἐλάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἔργῳ-στηρίῳ, ἐκαὶ ὅπου εἶχε πρὶν τεθῇ ἡ Λεῖα. Ἐνδόσσασα ἐπὶ τέλους, προσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον μετὰ πολλὰς ἀρνήσεις καὶ προκλητικωτάτους ἄκισμοις.

Ὁ καλλιτέχνης τὴν παρεκάλεσε νὰ ᾄδῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς στάσεώς της, ὅπως ἀναπαραστήσῃ πιστῶς τὴν κινήτιν τῶν χειλέων της καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Ἦτο δὲ τοῦτο δυσχερεστάτη ἐπιχείρησις. Ὅσακις ἡ κόρη ἔμελλεν, τοσοῦτον ἐγοητευέτο ὁ καλλιτέχνης ὑπὸ τῆς θαυμασίας ἐκείνης φωνῆς καὶ ὑπ' ὀλοκλήρου τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου πλάσματος, ὥστε ἐλησμόνει τὴν ἐργασίαν.

Εἴπα ἡ κόρη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔσμα της. Αἱ ἐπισκέψεις διὰ τοῦτο διήρκουν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπανελαμβάνοντο συχνάκις. Ἡ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου ἔμεινε κεκλεισμένη. Οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὴ ἡ Λεῖα, ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν σειρῆνάν του, πρὶν ἢ τελεωσῇ.

Ἡ οἰκία τοῦ Ἀρνόλδου ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ λορίσκου καὶ ἔβλεπεν ὀλόκληρον τὴν πόλιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λεῖας περετῆρουν συχνὰ καὶ θλιβερώς τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα, ὅτε ἤρχετο, ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος, νὰ ἴδῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου.

— Δὲν θέλω νὰ σ' ἐνοχλήσω — ἔλεγε κατόπιν, καὶ ἀπῆρχετο.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρῖνα εἶπε πρὸς τὸν καλλιτέχνην.

— Ἐγνώρισα πολὺ καλὰ τὸν μνηστὴν σας. Εἴμεθα φίλοι ἀπὸ παιδιὰ... Δὲν σὰς τὸ εἶπε ποτέ;

— Ὁχι, ποτέ, — ἀπήντησεν ὁ Ἀρνόλδος.

Ἡ Μαρῖνα ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς.

— Πῶς τὴν ἀναγνωρίζω! Πάντοτε τουφερά καὶ ἐπιλήσμων! Ἀπεμάκρυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς της, ἀπεμάκρυνε καὶ τὴν καρδίαν της!...

Ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ καρδία της εἶνε ὡς ἰσθμὸς, ὡς ὁ πῖθος τῶν Δαναῶνων! Ἀλλως τε, ἂν ἦτο διαφορετικὴ, δὲν θὰ ἦτο καὶ μνηστὴρ σας.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀρνόλδου ἤστραψαν.

— Ἔλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἦδη ἠγάπησε, πολὺ ἠγάπησεν ἕνα ἄλλον... καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶναι σήμερον ἀπηλπισμέ-

νος. Μὲ ὅλα ταῦτα ἔχει ἀκόμη ὀλίγην συμπάθειαν δι' αὐτὸν καὶ τὸν βλέπει ἀκόμη συχνὰ εἰς τὸν κήπον, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἀπιστίαν της. Τὴν συνοδεύει μάλιστα ὁ δυστυχὴς, ὅσάκις ἔρχεται ἐδῶ, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ... τὸν βλέπω καθ' ἡμέραν νὰ τὴν περιμένῃ πρὸ τῆς οἰκίας της. Αὐτὴ δὲ θέλει νὰ τὸν συνηθίσῃ σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε μνη-

στή ἄλλου.

Ἡ Μαρῖνα ὠμίλησε μειδωτὰ καὶ μετ' ἐκφράσεως ἐλαφροῦς τινος εἰρωνείας ἐν τῷ β' ἔμμετι. Ἀλλ' ὁ Ἀρνόλδος ἠτθάνθη βρομβούντι τὰ ὦτα του καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Ἐρρίψε τὴν ἐμπροσθέλλαν καὶ ἔλαβε τὴν πύλον.

— Συγγνώμην — εἶτε — ἀλλὰ σήμερον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ. Μετὰ δύο ἡμέρας, ἂν εὐχρεστείθῃς.

Καὶ ὠρμητὴν ἔξω. Ἡ Μαρῖνα ἔκυψε τείνουσα τὸν τράχηλον, ὡς ἔχοντα, ὅπως ἴδῃ ποῦ ἐπῆγαινε.

Τὰ χεῖλη της συνεστάλθησαν σκωπτικῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλησαν.

Ἀλλ' ὁ Ἀρνόλδος ἐπέστρεψε ταχέως.

— Ἦθελα ὅμως νὰ μάθω μετὰ τίνος μοιράζομαι τὸν ἔρωτα τῆς Λεῖας.

Ἡ Μαρῖνα ἐδίστατε.

— Μοὶ ὀρκίσεσθε — ἀπήντησε τέλος — ὅτι δὲν θὰ τὸν κακοποιήσετε καθ' ὅλου; Μοὶ ὀρκίσεσθε ὅτι δὲν θὰ τὸν θεωρήσῃτε ἢ ὡς ἀπλοῦν τι παίγιον; Μοὶ ὀρκίσεσθε, ὅτι θὰ τὸν ἀποφύγητε; Ἀλλως οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανεῖλω, καὶ θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορά καθ' ἣν με βλέπετε.

— Ὀρκίζομαι — ἐψιθύρισεν ὁ Ἀρνόλδος.

— Εἶναι ἕνας πτωχὸς νέος: ὀνομάζεται Οὐδέρτος: γράφει σαφώτατα βιβλία, μετὰ ὅποια ἀποθνήσκει τῆς πείνης... Δὲν ἤθελε δυνηθῇ ποτὲ νὰ διατηρήσῃ γυναῖκα... δὲν ἔχει περιουσίαν ὁ δυστυχὴς!...

Ὁ Ἀρνόλδος ἀπῆλθεν ὡς θέλλει. Εὖρε τὴν Λεῖαν μόνην.

κατ' εἶκον, καὶ τὴν ἤρασαν ἐκ τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν της·
— Λεία! — ἀνέκραξεν ἑξαλλος — Γνωρίζω τὰ πάντα! Γνωρίζω ὅτι ὑποκρίνεσαι, καὶ ἤλθον νὰ σέ ἀποχαιρετίσω διὰ παντός.

— Ἐγὼ, ὑποκρίνομαι! καὶ ἀπὸ πότε;

— ὦ! πρὸ πολλοῦ! Μοὶ κάμης τὴν ἄθωαν. Αἱ ἀπαιτηλαὶ γυναῖκες ἔχουσι πάντοτε τὸ ἀθώοτερον ὕψος. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρύπτουσιν ἀνακαλύπτεται ἐπὶ τέλους, καὶ εὐτυχέστατος ὅστις δυνηθῇ νὰ τὸ ἴδῃ ἐγκαίρως! Χαῖρε! Δησιμόνησέ με ταχέως, σὺ ἡ ὁποῖα τόσον εὐκόλως λησιμονεῖς!

Ἡ Λεία ἦτον ὡς ἀπολιθωμένη.

— Ἐὰν ζητῇς ἀφορμὴν νὰ με ἐγκαταλείψῃς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπ' ἐμὲ, μὴ βασανίζης τόσον τὸν νοῦν σου...

Ἀάβε ὁπίου τὸν λόγον σου, ὅστις σέ βαρύνει... ἔσο ἐλεύθερος...

— Ἄλλὰ μὴ με ὑβρίσῃς!...

— Εἶναι ἀληθές... ὕπνῳ σκληρὸς, σ' ἐλύπησα... Πρέπει νὰ ἦναι τις εὐγενής καὶ ὅταν ἀκόμη λυσσᾷ ἐκ θυμοῦ... Καὶ ὑπεκλίθη.

— Χαῖρε διὰ παντός! — εἶπε, καὶ ὤρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἡ Λεία ἐπίστευε τὸ στήθος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ προσεπάθησε ν' ἀναπνεύσῃ.

— Τὸ ἐπιρριμένα — ἐψιθύρισε.

Αἰφνης ἡσθάνθη ὥσει θερμόν τι ἀνερχόμενο ἀπὸ τοῦ στήθους της, εἶτα δὲ τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν ἀπὸ τοῦ στόματός της ὡς κρουνός.

Ὅτε ἡ μήτηρ της ἐπανήλθεν, εὗρε τὴν Λείαν λιπόθυμον καὶ παρῆλθε χρόνος τις πρὶν ἢ πτωχὴ γυνὴ κατωρθώσῃ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ δυστυχήματος. Ἡ Λεία ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, πυρέσσουσα καὶ βασανιζομένη ὑπὸ τῆς βηχὸς· ὁσάκις δὲ ἐδοκίμαζε νὰ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν μητέρα της, καταλαμβάνετο ὑπὸ ρίγους, καὶ οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο ὥσει σπασμωδίας.

Οὗτω παρῆλθον ἑβδομάδες τινές. Ἡ μήτηρ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῷ Ἀρνόλδῳ ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ παρὰ τῇ θυγατρὶ της... Ἄλλ' ἡ Λεία δὲν τῇ ἐπέτρεπε.

— Ὅχι, μητέρα, ἤθελε τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ ἐγὼ εἰμαι πολὺ ὑπερήφανος ὥστε νὰ θελήσω νὰ τὸν δεσμεύσω πλησίον μου.

Ἡ Μαρίνα ἐζήτηε ἐπιμόνως νὰ ἴδῃ τὴν Λείαν, ἀλλ' εὗρεσκε πάντοτε κεκλεισμένην τὴν θύραν. Ἀπαξ ἀπουσιαζούσης ἐπ' ὀλίγον τῆς μητρός τῆς Λείας, εἰσῆλθε παρὰ τῇ πασχοῦσῃ.

— Ἀ! θεέ μου! καυμένη! τῇ εἶπε δακρύνουσα. Πῶς ἤλαζες! Δὲν σέ ἀναγνωρίζω σχεδόν... Κατήντησες πεσοὶ καὶ κόκκαλο, καὶ τὰ μάτια σου λάμπουν ποῦ εἶναι νὰ φοβεῖται κανεὶς. Ἀ! θεέ μου, πόσον σέ λυποῦμαι!

Οἱ ρῶθωνες καὶ τὰ χεῖλη τῆς Λείας ἐδονήθησαν ἐκ τῆς βιαίας καὶ τεταραγμένης ἀναπνοῆς τῆς.

— Χαῖρε λοιπόν, τῇ εἶπε. Μ' ἐφόνευες, καὶ ὅλη ἡ εὐτυχία θὰ εἶνε ἰδική σου!

— Ἐγὼ νὰ χαρῶ ὅτι σ' ἐφόνευσα! ἔχεις πυρετόν!... Παραλρεῖς!... Καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω καὶ τί ἐστὶν εὐτυχία! Τίς ὁμιλεῖ πλέον περὶ τοῦ πρωτοτύπου, ὅταν τὸ ἄγαλμα ἐτελείωσῃ;

— Καὶ τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἄγαλμα ἐθαύσθησαν, κατεστράφησαν καὶ τὰ δύο! ἐτραύλισεν ἡ Λεία.

— Καυμένη! ἐπανάλαβεν ἡ Μαρίνα, καὶ ἐδάκρυσε πάλιν.

— Πήγαίνε! εἶπεν ἡ Λεία, πήγαίνε! θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ προσεπάθησε νὰ στραφῇ πρὸς τὸν τοῖχον· ἀλλ' ἡ ἀδυναμία της ἦτο μεγίστη, καὶ νέος παροξυσμὸς βηχὸς ἠνάγκασε τὴν μητέρα της νὰ προσδράμῃ.

Εἰς τὴν θέαν της ἡ Μαρίνα ἔφυγεν ὡς πτηνὸν πρὸ καταιγίδος.

Μετά τινας ἑβδομάδας ὁλόκληρος ἡ πόλις ὁμίλει περὶ τοῦ προσεχούς γάμου τοῦ Ἀρνόλδου μετὰ τῆς Μαρίνας. Πάντες ἐξεπλάγησαν, ἀλλὰ γενικὴ ἐξεδηλώθη δυσἀρέσκεια.

— Χωρὶς νὰ περικεντῇ νὰ ταφῇ ἡ πρώτη μνηστὴ της! Εἶναι κακοῦθρα! ἔλεγεν ὁ κόσμος.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐνῶ ἡ Μαρίνα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ γλύπτου, νέες τις, ὡχρὸς ὡς νεκρὸς, οὐτινος ἡ κόμη

ἐπιπτεν ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ἀπισχνανθέντων κροτάφων του καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἔκαιεν ἐκ πυρετοῦ, τὴν ἐπλησίασεν.

— Μαρίνα, τῇ εἶπε, ἐὰν αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγουσιν εἶνε ἀληθές, σέ βεβαίῳ ὅτι θὰ παραφρονήσω. Θὰ διαρραγῇ κατὶ τι ἐντός μου, ἂν μοὶ εἴσαι ἀπιστος.

— Ἔσο λοιπὸν λογικὸς, Οὐδέρτε! Δὲν δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο πολὺ πτωχοί... καὶ σοὶ τὸ λένω, θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ ὅποιον μὲ ἀρέσκει, ἀκόμη καὶ ἂν σὺ δὲν θέλῃς. Καὶ ἂν κάμης σκάνδαλα, θὰ εἰπῶ εἰς ὅλους ὅτι εἴσαι τρελλός... Καὶ σέ βεβαίῳ, ὅτι θὰ με πιστεύσουν.

Εἰναι παρὰ ὅσον πῶς ἐν ἀκαρεὶ ὁλόκληρος ἡ πόλις ἔμαθεν, ὅτι ὁ Ἀρνόλδος ἀνεκάλυπεν ἀπιστίαν τινὰ τῆς Λείας καὶ τὴν ἐγκατέλειψε μετὰ τινὰ ἔκρηξιν θυμοῦ, καὶ ὅτι ἡ Λεία δὲν ἦτο τόσον ἁγία, ὅσον ἐφαίνετο.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τίς πρᾶτος ἐδιηγήθη τὸ συμβῆναι, ἀλλ' ἦτο πλέον βέβαιον. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν αἰσθανόμενοι ἐνδιαφέρον τι διὰ τὴν Λείαν. Ὁ κόσμος διηγείτο ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον ἀσυνήθη στιλπνότητα, ὅτι τὰ μῆλα τῶν παρεῖναι τῆς ἦσαν λίαν ἐρυθρά, καὶ ὅτι τὸ ὕψηλόν καὶ εὐκαμπτον σῶμα της καὶ οἱ τόσον λεπτοφυεῖς ὁμοιότης, ἐμαρτύρουν τὴν φθίσιν. Οἱ ἀγαπῶντες τὰ σκάνδαλα ἐπενέθησαν πολλὰ τοιαῦτα, καὶ ἐκλείσαν τὰ στόματα τῶν ἐτι δισταζόντων.

Ἡ Λεία κατεβάλλετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ θέα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου ἄνθους, ὅπερ ἔκλινε ἐπὶ τοῦ στελέχους του καὶ ἐμαραίνεται χωρὶς καὶ νὰ ἐκφέρῃ παράπονον, ἦτο λίαν συγκινητικὴ δι' ἐκείνους οἷνους ἡδύναντο νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν ἄλαμον τῆς παρθένου. Οἱ πλείστοι ἐξήρχοντο κλαίοντες.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῶν γάμων τοῦ Ἀρνόλδου. Οὗτος εἶχεν ἤδη ἐνδυσθῇ ὅπως πορευθῇ παρὰ τῇ μνηστῇ του, παρ' ἣ ἔμελλε νὰ γίνῃ λαμπρὰ καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς, ὅτε τῷ ἀνῆγγειλαν τὴν ἔλευσιν τῆς μητρός τῆς Λείας· πρὶν δὲ προσθάσῃ νὰ διατάξῃ νὰ τῇ εἰπωσιν ὅτι δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὕτη εὗρίσκετο ἡδὴ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὸν παρεκάλει, κατακλυζομένη ὑπὸ δακρύων, νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμὴν παρὰ τῇ θυγατρὶ της.

— Δὲν θὰ ζήσῃ εἰμὴ ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας... Δὲν ἔχει νὰ σᾶς εἴπῃ παρὰ μίαν μόνην λέξιν. Μοὶ στοιχίζει πολὺ ὅτι ἔκαμα τὸ διάβηκα τοῦτο... ἀλλ' ἡ ἐτοιμοθάνατος κόρη μου μὲ ἔστειλε... Δὲν θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ διὰ ἰὸν ἑαυτὸν της... λέγει ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σας... Ἐγὼ νὰ σᾶς εἴπῃ τι, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀκούσῃ. Θὰ ἀπελπισθῇ δὲ ἂν δὲν ἔλθῃτε...

— Δὲν ἡμπορῶ σήμερον... ἄλλην ἡμέραν...

— Ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἡ κόρη μου ἀποθνήσκει!

— Ὑπῆρξεν ἐποχή, εἶπεν ὁ Ἀρνόλδος, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ λέξεις αὗται θὰ ἐνέβαλον τὴν ἀπελπίαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀλλὰ τώρα τίποτε πλέον δὲν αἰσθάνομαι. Ὅχι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκόν σας. Χαῖρετε!

Καὶ, χαιρετίσας, ἐξῆλθε.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐπέστρεψε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Λείας, ἀπελπίς καὶ ἀπαρηγόρητος, καὶ ἀπήντησε διὰ ἀναεύσεως τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτῆς βλέμμα.

Οὐδετέρᾳ ἐξ αὐτῶν προσέφερε λέξιν τινὰ.

Ὅσοι εἶδον τὸν Ἀρνόλδον μετὰ τὸν γάμον του, ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν πολὺ σοβαρότερον ἢ πρὶν.

Πρὸ πάντων δὲ ἐδεικνύτο σχεδὸν σκληρὸς μετὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου, ἐνῶ αὕτη τὸν ἐθώπευσε, τὸν περιέβαλλε διὰ μυρίων περιποιήσεων, καὶ ὑπῆκουεν εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐτοῦ νεῦμα, ὥσει τὸν ἐφοβεῖτο. Αὕτη ἐδεικνύοντο πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, ἐν αἷς ἡδύνατο νὰ ἐπιδεῖξῃ τὰ πλεονεκτήματά της, ζωογονοῦσα τὰ πάντα διὰ τοῦ πνεύματός της καὶ τῶν θεληγμάτων της· ἀλλ' αἰφνης ἔβλεπε τὸν σύζυγόν της κεκμηκότα, καὶ ἀπῆρχετο καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπέσυρε μᾶλλον τὸν θαυμασμόν.

Μετ' οὐ πολὺ, δὲν ἐγένετο πλέον λόγος εἰμὴ περὶ τῆς Μαρίνας, τοῦ μακρυτικῆς πλάσματος, τῆς σειρήνος, ὡς τὴν ἀπεκάλεον ἀφ' ὅτου εἶδον τὸ γύψινον πρόπλασμα τῆς πηγῆς.

Ἡ σειρὴν ἐφαίνετο ὥσει ἐξερχομένη ἐκ τοῦ κοιλώματος τοῦ μαρμαρέου ἐστηρίζετο διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ

βράχου, ἐφ' οὗ ἤρειδετο ὁ παρατηρῶν αὐτήν· διὰ δὲ τοῦ δικτύου τῆς ἄλλης τὸν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτήν.

Τὰ μᾶλλον ἔβλεπε θαυμασμοῦ ὅσον ὁ διωγκωμένος τράχηλος καὶ τὰ ἀνοιχτὰ χεῖλη, δι' ὧν ἐφαίνοντο ἐξερχόμενοι ὡς μαργαρίται οἱ ἦχοι.

Ἐλεγον οἱ, κατὰ τὴν νύκτα τὸ ἄγαλμα ἔμελλε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς ἡχῶ τῶν ἀσμάτων τῆς Μαρίνας. "Οτε δὲ τὸ ἔλεγον πρὸς τὸν Ἀρνόλδον, οὗτος παρετήρει σκυθρωπῶς τὸ ἄγαλμα, καὶ οὐδὲν ἀπήντα.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν, σκεπτόμενοι ὅτι ὁ καλλιτέχνης, μαγευθεὶς ὑπὸ τῆς Λείας ἀποθησκοῦσης, ἠναγκάζετο νὰ σκέπηται πάντοτε αὐτήν· ἢ καὶ ὅτι, εὐρὼν τὴν Μαρίναν ἔχουσαν πράγματι σῶμα ἰχθύος, τὴν κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Συχνάκις ἐφέρετο σκληρῶς πρὸς αὐτήν, τὴν χάρισσαν καὶ πάντοτε ἀξιολάτρευτον νεανίδα.

Καλὸς τις παρατηρητὴς θὰ ἔδωκε πολλάκις αὐτὴν ἀγορεύουσαν ὥραιαν ἀνθοδέσμην καὶ θέτουσαν αὐτὴν εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ Ἀρνόλδου, αὐτὸν δὲ ρίπτοντα τὴν ἀνθοδέσμην κατὰ γῆς...

Ταῦτα διηγήθησαν καὶ πρὸς τὴν Λεῖαν, ἥτις δὲν ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ οὐδὲν εἶπε. Ἄλλως τε, δὲν ὠμίλει σχεδὸν πλέον τὸσον ἔδοκίμαζε πόνον ἀναπνεύουσα, ὥστε συχνάκις ἠναγκάζοντο ν' ἀνοιξωσιν ἐν βίᾳ τὸ παράθυρον ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἁέρα.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀρνόλδος εἰσῆλθε παρὰ τῇ Μαρίνα, ἐτοιμαζομένη διὰ συναναστροφὴν τινα.

— Ἡ Λεῖα ἀπέθανε! τῇ εἶπε.

— Τὸ εἴξευρα, ἀπήντησεν.

— Καὶ διατί δὲν μοὶ τὸ εἶπες;

— Διότι τὴν ζηλεύω ἀκόμη, καίτοι νεκράν, εἶπεν ἡ Μαρίνα, πλησιάζουσα αὐτόν.

— Ὁ Ἀρνόλδος τὴν ἀπώθησε.

— Εἶναι γελοῖον!

— Ναί, τὸ γνωρίζω.

Καὶ ἡ Μαρίνα ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἡ κεφαλὴ τῆς καὶ οἱ βραχίονές τῆς ὡς παιδίον ἐπιπληχθέν. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνου ἐξέφραζον ἄπειρον ἀντιπάθειαν.

— Ἀπόψε δὲν θὰ ἐξέλθω, προσέθηκεν ἡ Μαρίνα, ἐκδυομένη. Ἄν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, ἄρσέ με μόνην καὶ πῆγαινε εἰς τὴν συναναστροφὴν χωρὶς ἐμέ.

— Σὺ εἶσαι ἀπαράιτητος.

Ἡ Μαρίνα διετήρησε τὸ θωπευτικὸν αὐτῆς ἦθος.

— Ὅπως θέλεις! Δὲν θέλω νὰ λάμπω εἰμὴ μόνον δι' ἐσέ.

— Ἀπὸ πότε;

— "Ω! Ἀρνόλδε!

— Οὐδέποτε, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἔθεσες τὴν λυχνίαν ὑπὸ τὸ μῦθον.

— Οὐδεὶς μ' ἐγνώριζεν· εἰμαι ὅλη ἰδική σου.

— Δὲν εἶναι ἀληθές!

— "Ω! πόσον εἶσαι σκληρός!

— Λέγω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι σκέπτονται... Ἄν ἤκουα τοὺς λόγους σου!...

— Ἀλλά, Ἀρνόλδε, σοὶ λέγω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν!...

Ἐξῆλθον ἀμόφτεροι. Ἡ Μαρίνα ἦτο σύννου. Παρέμεινεν ὀλίγιστον ἐν τῇ συναναστροφῇ, εἰς ἣν ἐπορεύθη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ὑπῆρξε θελκτικωτάτη, κατεμάγευσεν ὅλους διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τῆς.

Πρότερον ὠμίλουν περὶ τῆς Λείας, τότε δὲ δὲν ἐγένετο πλέον λόγος εἰμὴ διὰ τὴν Μαρίαν. Ἡ παρθένος τῆς θαλάσσης ἔκαμνε νὰ λησμονηθῇ ἡ νόμφη τῆς γῆς.

Παρῆλθον μῆνες τινὲς μετὰ τὸν γάμον τοῦ Ἀρνόλδου, ἄλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἡ εὐτυχία ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου του. Ἐν τῷ βίῳ του θὰ ἐκρύπτετο βεβαίως μυστικὴ τις θλιψίς, ἣν εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύετο. Ἦτο τύφισ τοῦ συνειδότος; Ἦτο ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας, ἐλθοῦσα πολὺ ἄργά; Μήπως τὸν ἐβασάνιζεν ἡ ἰδέα τῆς τελευταίας ἐκείνης λέξεως τῆς Λείας, ἣν δὲν ἤθελθε ν' ἀκούσῃ;

Οἱ ἄνθρωποι ἐροῦντο τὰ βλέμματά του, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ μαυροκρίνη σισοῖν, σχεδὸν ἀποπεραστωμένη, εἶχε κατὰχθόνιον ἔκφρασιν, αἰσνοῖ πρόσκλησιν εἰς τὸ ἔγκλημα.

Πολλὰ ἐμάγευσεν πάντες συνελποῦντο τὴν δυστυχῇ νέαν,

ἥς ἡ καλλονὴ καὶ ἡ φωνὴ ἔθελγον, ἐμάγευσεν πάντοτε. Ἄλλ' ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν ἤκούετο πλέον ἢ ὑπὸ τῶν ξένων... ὁ Ἀρνόλδος ἀπεμακρύνετο ὁσάκις αὐτὴ ἔψαλλε, λέγων ὅτι δὲν ἤγαπα τὴν μουσικὴν.

— Καὶ ὅμως τραγωδεῖς καὶ σύ! τῷ εἶπεν ἀπερίσκεπτός τις.

— Ὁ Ἀρνόλδος συνωφρυνόθη, καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἐγείνα βραχνὸς πρὸ τινος καὶ δὲν δύναμαι νὰ διακρίνω τὴν παράτονον φωνὴν ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ, τὴν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν μουσικὴν. Ἀπώλεσα πᾶν μουσικὸν αἰθεῖμα.

Ἡ Μαρίνα, καμμουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνύψωσε πῶς τὴν κάτω βλεφαρίδα· τοῦτο δὲ ἀπέδωκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς τὸν χαρακτῆρα τῶν ὀφθαλμῶν γαλῆς.

— Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅταν· θὰ παρατονίσῃς, τῷ εἶπε γελῶσα ἡ χήρᾶς.

Ἡ Μαρίνα ἠρέσκετο νὰ διηγῆται, καὶ διηγείτο καλῶς. Αἱ ἱστορίαι τῆς συχνάκις ἐπροξένουν βαθεῖαν ταραχὴν εἰς τὸν Ἀρνόλδον, ὅστις ἔλεγε τότε μετ' ἀμυχανίας:

— Δὲν μοὶ φαίνεται νὰ ἔχῃ οὕτως τὸ πρᾶγμα. Ἰσως ἐλησμόνησες...

Ἡ ἀπεμακρύνετο.

Ὅσάκις εὕρισκετο μόνῃ μετ' αὐτοῦ, ἤθελε νὰ τῷ διηγῆται πλεῖστα ὅσα πράγματα, συμβάντα πρὸ τοῦ γάμου των.

— Μήπως σοὶ ἐζήτησα πάντα ταῦτα; τῇ ἔλεγεν ἀποτόμως. Οὐδέποτε σὲ ἠρώτησα περὶ τοῦ παρελθόντος σου καὶ οὐδὲν θέλω νὰ μάθω.

Ἡ Μαρίνα, θαυμασίως κυρία ἑαυτῆς, οὐδέποτε ἀπεκρίνετο σκληρῶς· τὸ πρόσωπόν της οὐδέποτε ἐσκυθρόπαζε· μόνον δὲ ἡ κάτω βλεφαρίς ἐπαλλε βιαίως. Ὁ οἶκος τῆς ἐδεῖκνε τὴν μεγαλειτέραν τάξιν, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐλάμβανε ποτὲ ἐγκώμιον παρὰ τοῦ συζύγου.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀρνόλδος ἐκάθητο εἰς τὴν ἐξώστην, θεωρῶν τὴν ὑπ' αὐτὸν πόλιν περιβαλλομένην ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ φθινοπώρου. Ἡ πανσέληνος ἦτο τὸσον διαυγής, ὥστε ἡδυνάτο τις ν' ἀναγνώσκῃ ἀκόπως, αἱ δὲ στέγαι τῶν οἰκιῶν ἐστίλβον ὡς εἰς τὰ παραμύθια τῶν μαγισσῶν.

Ἄκρα ἐβασίλευε πανταχόθεν σιγὴ. Γλαυῆς τις προσέκρουσε πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ ἐργαστήριου, ὅπερ ἡ σελήνη ἐθώπευε διὰ τῶν ἀκτίνων της· εἴτα δὲ, ἔσθη ἐπὶ δένδρου τινος ἀντικρυ ἔκραξε δὲ δις ἢ τρίς, καὶ ἀπέπητ. Ὁ Ἀρνόλδος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ σκεπτικῶν βλέμματος.

Ἡ Μαρίνα ἐξῆλθε τότε τοῦ ἐργαστηρίου.

— Δὲν θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν σειρήνα σου μίαν ἔτι φορὰν; Αὔριον, πολὺ ἑνωρὶς θὰ τὴν πάρουν. Φαίνεται ὥστε ζωντανὴ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ὁ Ἀρνόλδος ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἐφαίνετο τῷ ὄντι, ὅτι τὸ ἄγαλμα ἐκινεῖτο... Ὁ γλύπτης ἐταράχθη... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσε κατεσπευσμένα τινὰ βήματα ὑπὸ τὸν ἐξώστην, εἴτα δὲ τὰς λέξεις ταύτας· «Ὁ ὕβέρτος, Λεῖα, Μαρίνα, Ἀρνόλδος»; μετὰ βίας προφερομένας.

Ἐτεῖνε τὸ οὖς.

— Ἀλλά, Οὐδέρτε, πρὸς θεοῦ! τί ζητεῖς ἐδῶ τὴν νύκτα;

— Ζητῶ σέ, διαβολικὴ γυναῖκα, σέ, ἡ ὁποία ἠπάτησες τὸν Ἀρνόλδον καὶ με κατέστησες σχεδὸν παράφρονα.

— Ἐγώ; ἐγὼ ἐφόνευσα τὴν Λεῖαν; Παραληρεῖς, Οὐδέρτε!

— "Ω! μὴ ἀρνεῖσαι! γνωρίζω τὰ πάντα! Νὰ γίνῃς ἄπistos πρὸς ἐμέ, τοῦτο ἦτο φυσικώτατον... ὁ Ἀρνόλδος εἶναι μέγας καλλιτέχνης, καὶ ἐγὼ δὲν εἰμαι τίποτε. Ἀλλὰ νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ἦμην ὁ ἐραστὴς τῆς Λείας, τῆς Λείας ἥτις ἀπέθανεν ἐκ λύπης, διότι ἀπώλεσε τὸν Ἀρνόλδον τῆς Λείας ἥτις ἦτο ἀγνή καὶ ἀθῶα ὡς ὁ ἥλιος!... ὅχι! ὅχι!... ἐνῷ σὺ, σὺ μοὶ ὠρκίσθης χιλιάκις αἰωνίαν πίστιν, καὶ χιλιάκις σ' ἐθλίψα ἐπὶ τοῦ στήθους μου!... Οὐδεὶς σὲ εἶδε, πλὴν τῆς σελήνης... καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶπε τίποτε!...

Τρομερὸς τις κρότος, ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, διέκοψε τοὺς λόγους τούτους... Ἡ Μαρίνα προσέδραμε. Ἐκεῖ εὕρισκετο ὁ Ἀρνόλδος, τὰς πυγμὰς ἔχων στυγεργαμέναις, πρὸ τῆς σειρήνης συντετριμμένης. Ἡ σφύρα, δι' ἣς εἶχε κτυπήσει τὸ ἄγαλμα, ἔκειτο γαμαὶ ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Ἀρνόλδε! ἀνέκραξεν ἡ Μαρίνα... Ὁ δυστυχὴς εἶνε παρὰ τῶν!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡ σφύρα συνέτριψε τὸ κρανίον της . . . ἡ δυστυχὴς ἔπεσε χαμαὶ ἀγωνισσάσα.

Ὁ Οὐδέρτος ἤγειρε τὸν πόδα ὅπως τὴν συντρίψῃ, ἀλλ' ὁ Ἀρνόλδος τὸν ἀπώθησε βιαίως.

Ὁ Οὐδέρτος ἐξεράγη εἰς ἡγήρην γέλωτα.

Ἐφόνευσε τὴν ψευδῆ σειρήνα, ἀνεφώνησε, καὶ ἐγὼ ἠθέλησα νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅποια τις ἦτο ἡ ἀληθὴς, διότι σὺ εἶσαι ὀλίγον τι ἀνέητος, ὀλίγον βλάξ . . . Τώρα δὲ εἶναι ἡ σειρά σου . . . ἡ Δεῖα μὲ ἀπέπειλεν ὅπως τὴν ἐκδικήσω . . .

— Γλήγορα! εἶπεν ὁ Ἀρνόλδος, κύπτων τὴν κεφαλὴν ὅπως δεχθῇ τὸ κτύπημα.

Ἡ σφύρα ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παράφρονος.

— Ὅχι! Ὅχι! ἔτι. Ἡ ἱστορία θὰ εἶνε ὠραιότερα ὅταν θὰ εἴπω εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἐφόνευσε τὴν Δεῖαν, καὶ κατόπιν τὴν σειρήνα. Τοῦτο θὰ προκαλέσῃ ὠραίαν τινα ἀποκεφάλισιν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἀγορᾶς· ἐγὼ δὲ, θὰ ἔλθω νὰ χορεύσω ἐκεῖ. Θὰ διηγηθῶ τὰ πάντα καί, πρὸ παντός, ὅτι τὴν ἐφίλησα ἐνώπιόν σου!

Προφέρων δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἔλαβε τὴν σειρήνα ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ τὴν ἤσπασθη μετὰ μανίας. Ὁ Ἀρνόλδος ἐφρίκασε· στραφεὶς δὲ ὀπίσω, ἔφυγε χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ πού ἐπῆγγαινε.

Ἡ σελήνη ἐφώτισεν ἐπὶ τινα εἰσέτι καιρὸν τὸ ἐργαστήριον, ἐνθα ὁ παράφρων παρέμεινεν ὅλην τὴν νύκτα.

Τὴν ἐπιοῦσαν, εὗρον τὴν μὲν Μαρίναν μεταξὺ τῶν βραχιόνων τῆς συντετριμμένης σειρήνης, τὸν δὲ Οὐδέρτον καθήμενον ἐν γωνίᾳ τινί.

— Ἡ σειρὴν ἔκαμνε παρατονίας ὅτε ἐτραγῶδει, ἐφώναζε, καὶ ὁ Ἀρνόλδος τὴν ἐφόνευσε!

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποτὲ τί συνέβη. Διότι οὐδεὶς εἶδε, πλην τῆς σελήνης . . . καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶπε τίποτε!

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη, οὐδεὶς ἤκουσε πλέον περὶ τοῦ ὠραίου καὶ σιωπηλοῦ γλύπτου μὲ τὸ συνοφρυωμένον μέτωπον. Οὔτε καὶ ἐγνώριζον ἂν ἔζη.

Ἡμέραν τινὰ ἀφίκετο ἐξ Ἀμερικῆς θαυμασιόν τι ἀγαλλμα διὰ τὸν τάφον τῆς Δεῖας· οὐδὲν ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγιγνώσκετο ὄνομα, οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸ εἶπον, ὅτι ἦτο ἔργον τοῦ διαστήμου Δειάρνου, τοῦ μεγάλου γλύπτου μὲ τὴν λευκὴν κόμην . . .

Ἦτο ἡ νύμφη, οἷα ποτὲ ὑπῆρξε. Ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς, ἐφαίνετο ὅρις τις ὅστις, ἐξερχόμενος τοῦ βράχου, περιετυλίσσετο περὶ τὸ φύλλον, ὅπερ ἡ νύμφη ἐκράτει διὰ τῶν λεπτοφυῶν αὐτῆς χειρῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς Δεῖας ἀνελύθη εἰς δάκρυα πρὸ τοῦ μαρμαρίνου ἐκείνου ἀγάλματος, ὅπερ εἶχε μὲν τὴν καλλονὴν καὶ τὴν γοητείαν, δὲν εἶχεν ὅμως καὶ τὴν ζωὴν!

Κάμμεν Σίλβα

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Πολλὰκις ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ μάθωμεν, ὅτι ὄντα τινα ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν διαφόρων αἰτίων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γνωστῶν, ἠλεκτρίζονται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε, καὶ σπινθηρὰς ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν νὰ ἐκπέμπωσιν, ἢ τοῦτο νὰ ἀποκτᾷ προσέτι τὴν ιδιότητά τῆς τε ἑλξεως καὶ ἀπώσεως ἐπὶ τῶν ἄλλων σωμάτων. Ἐν τούτοις, δεόν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αἱ παρατηρήσεις αὗται, ἢ μᾶλλον αἱ περὶ τούτων διηγήσεις, ἐγένοντο δεκατὶ μετὰ τινος δυσπιστίας, ἀποκλειστικῶς δὲ τὰ τοιαῦτα φαινόμενα οἱ πολλοὶ νῦν πιστεύουσιν παρὰ ταῖς γαλαῖς μόνον

ἀπαντῶμενα· καὶ τῷ ὄντι, καλῶς ἀπαντες γινώσκωμεν ἐκ πεύρας, ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἠλεκτρίζονται εἰς τινὰς περιστάσεις, καὶ ἰδίως ὅταν ὑποβῶνται εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς τριβῆς, παράγοντα τότε καὶ τὸ τῶν ἠλεκτρικῶν σπινθηρῶν φαινόμενον.

Ἀπαιτᾶ ὅμως τὰ ζῶα, ὡν ἰδίως τὸ δέρμα εἶνε ξηρὸν, ἔχουσι τὴν ἀνωτέρω ιδιότητά, ἀναμφισβήτητον δὲ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τινες παρουσιάζοντες καὶ οὗτοι κατὰ τοὺς ξηροὺς καὶ ψυχροὺς καιροὺς τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς φαινόμενα, ἐν ἀσθενεῖ ὅμως βαθμῇ. Κατὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν καιρῶν τούτων, πολλὰκις βλέπμεν, ἐκ τῆς κόμης αὐτῶν ἰδίως, ἐκπεμπομένους σπινθηρὰς, οἵτινες καὶ ὑπὸ ἰδιάζοντος κρότου καὶ σπινθηρισμοῦ συνοδεύονται.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ συμπτώματα ταῦτα, ὁ διάσημος ἀκαδημαϊκὸς Feré πρό τινος ἐν Γαλλίᾳ ἀνεκοίνωσε τῷ συνεδρίῳ τῆς Βιολογίας, σπουδαίαν αὐτοῦ παρατήρησιν, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ὁποίας οὐδεμία ἀμφιβολία μένει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτομάτου τινος ἠλεκτρίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν μεγάλῃ ἀληθείᾳ ἐντάσει.

Πρόκειται περὶ τριακοντούτιδος γυναικὸς, ὕστερικῆς, καὶ ἐκ νευροπαθοῦς οἰκογενείας καταγομένης. Ἡ γυνὴ αὕτη, νεᾶνις οὖσα, ἐν τῇ ἡλικίᾳ τοῦ δεκάτου τετάρτου ἢ δεκάτου πέμπτου ἔτους, πικρετηρήθη ὅτι ἐνίοτε ἡ κόμη αὐτῆς κατείχετο ὑπὸ τριγμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντατικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τῶν τριχῶν ταύτης ἐξεπέμποτο σπινθηρὰς οἵτινες ἐν τῷ σκότει ἦσαν λίαν ὁρατοί.

Τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον ἤρξατο ἔκτοτε αὐξανόμενον, ἀλλ' ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1882 ἐντατικώτερον τοῦτο ἐξεδηλοῦτο, καταστὰν ἔκτοτε σχεδὸν διαρκές, ἐξαιρέσει μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς οἱ ὕγροι καιροὶ καὶ οἱ νότιοι ἄνεμοι ἐπεκράτουν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης παρετήρησεν, ὅτι οἱ δάκτυλοι αὐτῆς ἀπέκτησαν τὴν ἀξιοπαρατήρητον ιδιότητά τοῦ νὰ ἔλκωσιν ἐλαφρὰ τινα σώματα, ὡς ἐν παραδείγματι, μικρὰ τεμάχια χάρτου, λεπτὰς ἐξ ὑφάσματος ταινίας, κλπ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς της, ὅχι μόνον σπινθηροβολοῦσιν ὁσάκις ἐρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ κτενίου, ἀλλὰ φαίνονται τότε ἔχουσαι τάσιν νὰ ἀνορθῶνται καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀλλήλων. Ὅταν μέρος τι τοῦ σώματος αὐτῆς ἐρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐνδυμάτων, παράγεται τότε φωτοβόλος τις τριγμὸς, κατόπιν τὰ ἐνδύματα συγκολλῶνται τῷ σώματι, ἐνίοτε δὲ μετὰ τοσαύτης θυνάμεως, ὥστε καὶ τὰς κινήσεις αὐτοῦ νὰ ἐμποδίζωσιν.

Ἡ πρὸς ἠλέκτρισιν τάσις αὐτῆς, καὶ ἡ τῆς ἠλεκτρικῆς ἐκκένωσέως ἐντάσις, αὐξάνουσιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆθικῶν τινῶν συγκινήσεων· μὴ δὲ τῶν ἀξιοπα-